DIVADELNÍ TŘEBÍČ 4

ZPRAVODAJ VII. NÁRODNÍ PŘEHLÍDKY AMATÉRSKÉHO DIVADLA

KVĚTEN 1998

HRAJÍCÍ REŽISÉR

Po včerejším představení souboru Jirásek z České Lípy jsme přepadli režiséra a herce v jedné osobě pana Václava Klapku s několika otázkami.

Občas jsou k vidění hrající režiséři, ale když se hrající režisér dostane na scéně ještě do role režiséra, jaký to je pocit?

Je to role jako každá jiná, spíš to je takový, že si z toho člověk může dělat srandu, v tom režisérství.

Máte v souboru ještě nějaké jiné role, teď nemyslím herecké?

Ne. Jenom jako režisér. Výtvarníka dělá paní Grolmusová, na zvuk máme taky svého skladatele, který pro nás dělá, na organizační věci máme člověka.

Jako soubor za sebou máte řadu představení. Odlišovala se pro vás práce na tom posledním v něčem od těch minulých?

To by měli spíš posoudit diváci, nebo porota. Nám ta práce připadá pořád stejná, většinou stejný lidi. Komedie prostě.

Jak se vám daří držet soubor pohromadě, hodně se obměňuje?

Je tam takovej kádr skalních, kteří to táhnou od začátku osmdesátých let, to je skoro dvacet let. A prostě podle potřeby se inovuje. Dneska tady byl kluk, který hrál poprvé. To byl ten jeden Elf, protože jedna Elfice nemohla, tak jsme sebrali někoho jinýho. Prostě je tam víc takovejch souborů. Je tam študentskej soubor, který dělá pohádky. Teď právě odjíždějí, protože mají zítra premiéru. Takže není problém s lidma.

Vy jste ze dvou nebo více souborů?

Ne, to je všechno soubor Jirásek, ale řekl bych, že to jsou různý party. Tam je víc režisérů. Tak jako ten jeden kluk dělá pohádky s mladejma. To je hodně záslužný, ale je to děsná dřina. Pak je tam ještě paní režisérka Jiřičková, to je taková starší paní, ta dělá takovou tu klasiku a pak jsme tam my. Je tam také agentura, která dělá třeba v nějakém cyklu pro školy a tak. Takže to je různý. Ten kádr tam je poměrně širokej.

-rs-

Z vystoupení třebíčského souboru SAMOTA

Z vystoupení souboru Jirásek Česká Lípa - Sen v noci svatojánské

OCHOTNÍCI ANI V TŘEBÍČI NEVYMŘELI

Třebíč bývala ochotnickou velmocí. Před čtyřmi desetiletími přivezl soubor tehdejší scény UP závodů (předtím působil jako sokolská scéna) z Hronova uznání nejvyšší za inscenaci Čapkova Loupežníka. Dlouhou odmlku na letošní přehlídce přerušil soubor Samota, který se hrou O bábě Alruně z třebíčských pověstí vystoupil alespoň při slavnostním zahajování 7. Divadelní Třebíče na Karlově náměstí. Vedoucím souboru je David Marek.

Jak se Vám daří obnovovat tradici třebíčského amatérského divadla?

Už kdysi dávno jsme hráli v třebíčské nemocnici. Zkoušeli jsme Dařbujána a Pandrholu. Zkoušení jsme nedokončili, zaznamenali jsme strašně moc organizačních chyb, lidé nechodili na zkoušky. Já jsem potom díky tomu začal divadélku říkat Samota, které jsem loni v říjnu založil, v lednu jsme měli premiéru Pohádky o brejlatý princezně, která měla už patnáct repríz.

A co do budoucna?

Do léta už nic nového nenazkoušíme, od září bychom si měli najít novou hru. Potom by se měl nacvičit zábavný kabaret. Pracujeme už pod Městským kulturním střediskem. Režíruje u nás Radek Laudin, známý z televize. Někteří z členů souboru, kteří se představili na Karlově náměstí, o den dříve odmaturovali. Pokud půjde vše podle našich představ, měli bychom příští rok vystoupit na Divadelní Třebíči jako host.

(mz)

Malá scéna Základní umělecké školy Zlín
Jaroslav Vostrý
TŘI V TOM

Malá scéna ZUŠ Zlín se vždy vyznačovala vysokou technickou připraveností všech učinkujících. Nejinak tomu bylo i v pátečním představení, jehož výchozím bodem se stala komedie Jaroslava Vostrého Tři v tom. Předloha, inspirovaná italskou komedií dell´arte, je v zásadě řadou komediálních situací, které jsou propojeny jednoduchým příběhem. Již samotný scénář předpokládá, že tyto situace budou při jevištní realizaci dotvořeny a zároveň dává velký prostor pro improvizaci a fantazii tvůrců.

Ne vše se z výše uvedených předpokladů podařilo v přehlídkovém představení zlínským naplnit. Především nebyly jasně, srozumitelně a výrazně exponovány jednotlivé postavy a jejich vzájemné vztahy. Tím pádem byla ztížena divákova orientace v dalším ději a některé gagy zůstaly bez odezvy. (Zejména situace tří dívek, které přesvědčují Ubalda o tom, že jim „je špatně").

V některých případech došlo také k záměně prostředku a cíle, a tím bylo značně ochuzeno vyznění, smysl celé scény. (Převlek chlapců do dívek zůstal pouhým převlekem, dále se s tímto faktem nepracovalo). Rovněž by stálo za úvahu zpřesnit některé slovní gagy (zejména u Capitana) a veršované pasáže. Na druhé straně nutno říci, že tam, kde dochází k vnitřnímu naplnění gagů, kde je evidentní přirozená hravost a radost z konání na jevišti, dochází k okamžité odezvě v publiku a inscenace dostává novou kvalitu - daří se to zejména Janu Hřebíčkovi (Cola) a Petře Szamkové (Colombína).

Vím, že inscenace typu zlínských „Třech v tom" jsou velmi náchylné na momentální kvalitativní výkyvy. Je to dáno především tím, že ona zmiňovaná hravost musí vyplynout přirozeně a autenticky, nelze ji „zahrát". Pokud tento vnitřní motor nezačne pracovat od začátku, cosi skřípe v celé inscenaci. Nerad bych spekuloval, ale zřejmě něco podobného se Malé scéně v Třebíči stalo. Škoda... a dvakrát škoda, protože znovu podtrhuji, že tato inscenace potvrdila vysokou technickou úroveň všech herců.

Milan Schejbal

Divadelní studio D3 Karlovy Vary
Oldřich Daněk
ČTYŘICET ZLOSYNŮ A JEDNO NEVIŇÁTKO

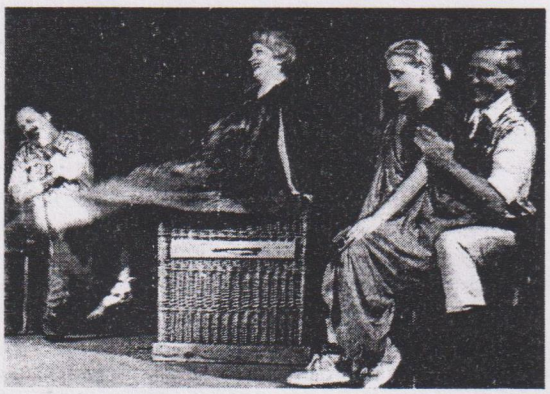

Daňkův dramatický apokryf z 60. let domýšlí situaci oněch vojáků, kteří provedli Herodesův rozkaz a zavraždili čtyřicet židovských novorozeňat. Je to hra inspirovaná brechtovským názorem na divadlo, apeluje na rozum, ne na cit ani soucit. Předkládá model jedné historické situace, v níž se odráží obecná situace z lidského společenství. Neskrývá, že je napsána na předem danou tézi, charaktery postav jsou zachyceny jen potud, aby tuto tézi mohly dokumentovat.

Je to tedy dramatická metoda dnešnímu cítění už poněkud odlehlá. O to větší je zásluha souboru D3 (režisérky Anny Ratajské), že se s ní úspěšně vyrovnali a že se jim podařilo oživit i pro dnešek platné a vážné téma. Inscenace je po všech stránkách zvládnutá. Opírá se především o partu sedmi věrohodně drsných chlapských vojáků, o schopnost herců v těchto rolích na scéně prostě být, a ne „hrát". Aranžmá tvoří a doplňuje významy, scéna poskytuje prostor neutrální co do dobového určení, ale výrazný bezútěšnou atmosférou. Jestliže se někde objevují otazníky, spadají jednak na vrub autora (milostný motiv, postava princezny a scéna soudu), a částečně také na vrub nepřesné práce s rytmem. Je málo členěný a stává se monotónním. Ale v každém případě představuje tato cílevědomá dramaturgická, režijní i herecká práce úspěšný pokus o sdělení velmi vážného tématu.

Alena Urbanová

Divadelní klub Jirásek Česká Lípa
William Shakespeare - Václav Klapka
SEN V NOCI SVATOJÁNSKÉ

Českolipští znovu předvedli v Třebíči to, co perfektně umějí. Rozmontovali text známé a slavné Shakespearovy veselohry na řadu situací, které se jim posléze staly podnětem k bohatému hereckému rozehrávání. Samozřejmě, že se - opět v duchu jejich stylu - takto zrodila řada gagů a vtipů z nichž mnohé nasvěcují situace z naprosto nečekaných a zcela překvapivých úhlů pohledu. Toto rozehrávání se realizuje jak slovně, tak i fyzickou akcí. Je to nápadité, invenční a bohatě divadelní. Ostatně - je-li už řeč o bohaté divadelnosti, potom nelze zapomenout na scénografickou složku. Jak kostýmy, tak výprava jsou skutečnou divadelní podívanou, která navíc míří k jisté poloze Shakespearova textu, který koneckonců je také pohádkou, jež se odehrává v přírodním světě. Ale vraťme se znovu zpátky k tomu, co tvoří jádro této inscenace, to jest ke způsobu jak jsou rozvíjeny a nahlíženy hereckou akcí situace Shakespearova textu. Tam, kde základní impuls rozvíjí vlastní smysl inscenace, rodí se vskutku vynikající divadelní podoba, která navíc přesvědčuje svou organičností, s níž zapadá do celku situace. Na druhé straně jsou ovšem místa, kdy herecký nápad, jinak řečeno gag nebo vtip, přichází jakoby zvenčí, situaci dále neobohacuje a zůstává vlastně jakousi dekorativní složkou. A navíc: jsou i místa, kde jakoby tento způsob práce, tato herecká invenční tvořivost přestala mít svou sílu a někdy to skoro vypadá, že tato místa jsou hrána jenom proto, aby bylo možné posunout dopředu příběh. Tím nemá být řečeno nic jiného, než že přicházejí okamžiky, kdy v celém tom gejzíru nápadů voda herecké tvořivosti jakoby vysychala a její zdroj se ztrácel. A snad je třeba ještě dodat jednu věc. Tato inscenace je sevřena prologem a epilogem v němž se upozorňuje na to, že ústředním smyslem celého představení je láska. V tomto kontextu se nabízí otázka, zda i příběh Pyrama a Thisbé, který hrají řemeslníci by nemohl jakousi vnitřní opravdovostí být začleněn do tohoto ústředního tématu. Kdyby se to podařilo, pak by se tato jinak velmi dobrá inscenace posunula ještě dále a možná by nabídla téměř nečekaná a skoro oslnivá řešení.

Jan Císař

STŘÍPKY

Teorie relativity v divadelní praxi - ohlasy na včerejší článek „Třebíčské undulence"

* Navštívil nás v redakci pan profesor doktor inženýr TREBLA NIETSNIE, CRSc (kandidát relativistických věd, *poz. red.*) a upozornil nás, že jsme se ocitli na prahu převratného objevu týkajícího se rychlosti šíření zvuku v divadelních prostorách. Pokud by platil v článku uvedený údaj, že zvuk urazí 25 až 30 m za 0,5 sec pak by to znamenalo, že zvuk vydávaný amatérským hercem se šíří rychlostí pouze 50 až 60 m/sec, na rozdíl od běžných zvuků v mimodivadelním prostředí, které se v plenéru řítí rychlostí přes 300 m/sec. Dále nás upozornil na metodickou chybu při výpočtu vzdálenosti prvního normálního diváka od zdroje zvuku. Součet forbína 3,5 m + 2,5 m k první řadě + 6 řad bez normálního publika se podle pana profesora ATREBLA ANIETSNIE nerovná jednomu vagónu, ale spíše jedné drezíně, možná s přívěsem. To činí prvním odhadem maximálně 15 m. Takto korigovaným výpočtem se podařilo zpomalit zvuk až na neuvěřitelných 30 m/sec. Pokud by se podařilo přijít na to, jak zvuk ještě zpomalit, otevřelo by to škálu netušených možností pro třetí tisíciletí.
Slovo, které člověk vypustí z huby by už nikdo marně nemusel tahat párem volů zpátky, ale stačilo by ho jen předeběhnout a zacpat adresátovi uši. Zhroutil by se pravděpodobně trh zvukových médií, neboť zvuk s nulovou rychlostí, například z koncertů popových hvězd, by si lidé sami zavírali do lahví a zavařovaček a doma by si ho v klidu vyklepali, bez potřeby používat drahé přehrávače. Jediné riziko vidí pan profesor v tom, že rychleji se pohybující amatérský herec po scéně by snadno překonal hranici rychlosti zvuku a obtěžoval by diváky supersonickým třeskem.

DNES UVIDÍTE

Divadlo AHA! z Lysé nad Labem je známo svojí objevnou dramaturgií. S vytrvalostí a zaujatostí vyhledává zajímavé hry, které u nás ještě nebyly vůbec hrány. Jejich specialitou jsou tituly z dramatiky polské - např. Rozewitze (Stará žena vysedává), Witkiewicze (Vodní slípka), Mrožka (Tygr, Tancovačka). Ani temná komedie Harolda Pintera nepatří právě k frekventovaným titulům.

Harold Pinter (nar. 10. 10. 1930), anglický herec, dramatik a básník, je jedním z nejvýznamnějších představitelů anglosaského absurdního divadla.

Martin Esslin ve své studii Zdravý smysl nesmyslu předložil charakteristiku Pinterova obrazu světa: „Svět nemá smysl. A jestliže ho nemá, je nonsens realitě bližší než snaha dát jí smysl, která se přirozeně zakládá na lidské iluzi, sebeklamu a naivní zmatenosti. Zřekneme-li se však vypínavých teorií a svobody iluzí, postihneme tajemství zdravého rozumu, jemuž se v angličtině říká common sense. Ve světě, jenž ztratil smysl, znamená tedy uznání nonsensu, groteskní nesmyslnosti lidské situace totéž, co praktický realismus, zdravý rozum, common sense. V Pinterových divadelních hrách se tedy groteskno jeví ve funkci praktického poznání pravého postavení člověka v dnešní době... což u něho není žádné gesto bezmocného zoufalství, nýbrž daleko spíš poctivá snaha o sebeomezení, jaké je naší době přiměřené".

Hrůza z nepoznaného světa, z nemožnosti dorozumění mezi lidmi, z nejistoty o vlastní totožnosti jednotlivce, působí v Pinterových hrách velice silně od jeho prvotiny a jsou obsaženy i v **Narozeninách**.

Také **Divadlo Jesličky ZUŠ Na Střezině** z Hradce Králové patří k souborům s velmi promyšlenou a objevnou dramaturgií, který dokáže nacházet odpovídající výrazové prostředky. Na Divadelní Třebíči jsme viděli už několik inscenací Jesliček - k nejzajímavějším počinům patřila dramatizace Čechovovy prózy Pavilon č. 6, kterou režíroval Josef Tejkl. Ten je podepsán jako autor scénáře i jako režisér i pod inscenací **Beregov**, inspirované povídkami ruského prozaika a dramatika **Arkadije Timofejeviče Averčenka**.

A. T. Averčenko (1881-1925) byl úředníkem a písařem v Charkově, kde se také stal v roce 1906 redaktorem satirického časopisu Štyk a potom Meč. Po Říjnové revoluci emigroval a usadil se trvale v Praze, kde také zemřel.

Psal humoristické a satirické povídky, fejetony, skeče a scénky. Objektem zesměšnění bývají u něj velmi často „věčné" nedostatky charakteru, hloupost, banalita, omezenost, konflikty mezi muži a ženami, drobné životní události a neočekávané příhody. Syžety jeho povídek jsou dovedně a pevně zkonstruované, často čerpají z literární tradice.

Závěrečné soutěžní představení Divadelní Třebíče bude přítomným divadelníkům zvláště milé - je totiž vlastně humorným obrazem ochotnické touhy po hraní divadla. Text **Jana Řehounka** vychází z legendární události, kterou výstižně charakterizuje titul a podtitul - **Useknuté ucho** aneb Přeukrutně krvavý příběh o tom, kterak od bran staroslavného královského města Nymburka bylo nuceno poselstvo turecké s hanbou ujížděti.

Autoři inscenace děj blíže časově neurčili a nechali vedle sebe plynout jazyk současný i archaický, a také kostýmy nevypovídají příliš o době, v níž se celá událost odehrává. Jejich prvořadým cílem je pobavení diváků - a to se jistě **Divadlu hudby z Nymburka** podaří.

LUMPACIGUTENBERGUS

Jó, letos to mám těžký, samá inovace. Múza není, lidem to vůbec nevadí, líbaj se jen tak bez ní, redakce je taky jiná. Říkal jsem si - budou zmatky, využiju toho. Nevyšlo to... Píšou v jiným systému (MS-WORD), bude to v háji a je to zase v háji. Asi maji i textovej korektor, jinak tomu všemu přestávám rozumět. Ne a ne se upíchnout a zvýraznit se. A přece. Včera, asi byli už notně vyčerpaný, tak jsem se alespoň trošinku prosadil a to hned na první stránce. Copak se píše Frídek takhle? Doufám, milý redaktůrci, že mi dáte ještě šanci.

Váš, sice Vámi nenáviděný, ale jinak všemi milovaný

Lumpacigutenbergus Třebíčský, slovutný šotek tiskařský.

NÁŠ ROZHOVOR

Divadelní studio D3 z Karlových Varů je v Třebíči už podruhé - v r. 1996 zde uvedlo inscenaci hry Oldřicha Daňka Kulhavý mezek aneb Výbuch na jičínském zámku, letos se na národní přehlídku probojovalo s další Daňkovou hrou. Daňkova komedie Zdaleka ne tak ošklivá, jak se původně zdálo byla na repertoáru souboru v r. 1986.

Zeptali jsme se Vlastimila Ondráčka z karlovarského Déčka, zda se jedná o souvislou dramaturgickou linii.

Daňkovy texty se nám líbí, ale nejde o nějaký dlouhodobý promyšlený záměr. Tři režiséři v našem souboru si prostě vybrali Daňkovy texty podle své vlastní volby.

V Daňkově hře Čtyřicet zlosynů a jedno neviňátko se objevuje celkem 12 chlapů - to je vzácnost a málokterý soubor se může pochlubit takovým množstvím mužů.

V tomto případě spojily své síly dva karlovarské soubory - Studio D3 a Divadlo Klobrouk. Je velkou zásluhou režisérky, že dokázala sjednotit odlišné herecké styly obou souborů.

Z některých předchozích inscenací vás známe jako režiséra, ale v této inscenaci nacházíme vaše jméno pod titulkem technická spolupráce.

Mám široký záběr - v divadle dělám to, co je právě potřeba.

Kromě toho, že aktivně pracujete v ochotnickém divadelním souboru jste také místopředsedou SČDO. Můžete nám říci něco o vašich plánech?

V letošním roce probíhají po celé České republice oblastní konference SČDO a v květnu příštího roku se uskuteční konference celostátní. V příštím období budeme určitě pořádat osvědčené soutěže, přehlídky a další akce. Rozšiřování počtu akcí by bylo problematické, chybí finanční prostředky a sponzoři se k nám právě nehrnou. Novým myšlenkám se ale samozřejmě nebráníme.

SOUBOR S VĚKOVÝM PRŮMĚREM 18 LET

V pátek dopoledne se na jevišti v Národním domě představil soubor Malé scény ZUŠ Zlín. Komedie Tři v tom Jaroslava Vostrého končila téměř v pravé poledne. Zatímco herci sklízeli kulisy, dozvěděli jsme se od zvukaře Vladimíra Komory, který jak sám prohlásil je školníkem v ZUŠ, ale jinak děvče pro všechno, že věkový průměr účinkujících herců dosahuje osmnácti let, tedy zřejmě nejnižšího ze všech vystupujících souborů.

Amatérský soubor pracuje ve městě, kde je profesionální divadelní scéna, a přesto divadelní odbor ZUŠ má stovku členů od sestiletých až po dospělé, má i vlastní divadlo s jevištěm srovnatelným s jevištěm třebíčským a hledištěm pro 400 diváků.

O vstup mezi profesionály studiem na akademiích divadelního umění se pokouší jenom malá část absolventů ZUŠ, ale část z nich odchází k divadlu jako elévové. Teď se na příklad do Zlína vrátil odchovanec, který prošel několika profesionálními scénami v republice. Do třebíčského finále postoupil soubor z oblastního jihomoravského kola, které se konalo v Kojetíně.

(mz)

AUTORSKÁ PRÁVA A DOHODA SČDO A DILIA

Kolem autorských práv začíná být husto! A týká se to i nás ochotníků, chceme-li vstoupit do Evropy! Myslím tím do Evropské unie, která netrpí autorská pirátství všeho druhu, jak jsme na ně zvyklí ze socialistického všeobjímajícího vlastnictví.

Podle autorského zákona musí soubor ještě než začne studovat hru požádat autora, případně jeho agenturu, o povolení ke zveřejnění jeho díla. Protože nejjednodušší cestou, jak se dovědět příslušné podmínky, je obrátit se na DILIA, vstoupilo předsednictvo SČDO do kontaktu s touto agenturou a výsledkem byla „Vzájemná dohoda o spolupráci".

Cílem dohody je důsledné zabezpečení ochrany autorských práv při realizaci divadelních představení nebo jiných forem scénického uvádění autorských děl charakteru literárního, dramatického, hudebně-dramatického, choreografického i pantomimického. Základem plnění je v prvé řadě úplná a aktuální evidence činnosti členů (souborů) SČDO za účelem zabezpečení odvodu autorských odměn oprávněným majitelům práv děl, která jsou s ohledem na výše uvedené užita.

Základem spolupráce, pro zabezpečení řádné evidence vytvořila DILIA dva vzorové formuláře: A - hlášení pořadatele o počtu odehraných představení a B - potřebné údaje pro zabezpečení odvodu odměn vyplní účinkující (soubory) pro pořadatele. Pokud se účinkující nemůže prokázat svolením, je pořadatel povinen zabránit neoprávněnému provozování příslušného díla.

Členové SČDO jako účinkující předají agentuře DILIA uvedený formulář B a agentura nejdéle do jednoho měsíce zajistí svolení autora k užití díla. DILIA sdělí i negativní výsledek a nebo také zajistí příslušné zastupování a odvody bude-li se jednat o jinou agenturu.

SČDO předá DILIA seznam svých souborů, který bude ročně aktualizovat a DILIA předá SČDO seznam všech jí zastupovaných majitelů práv pro potřebu členských souborů SČDO. Tento seznam se bude rovněž ročně aktualizovat.

V závěrečných ustanoveních Dohody se obě strany zavazují, že sdělovaná data mají charakter důvěrných informací a že tedy žádná ze stran, tedy SČDO ani DILIA je nebudou poskytovat třetím stranám.

Pro vyhodnocení účinnosti uzavřené Dohody za 1. pololetí 1998 bude projednáno zvýhodnění členů SČDO ve styku s DILIA.

Samozřejmě, že uzavřenou dohodu lze považovat za první krok k určité normalizaci pokud se týká autorských práv a to na úrovni SČDO. Je na místě, aby ti, kteří se o uvedenou záležitost více zajímají se informovali buď na sekretariátu SČDO: Krymská 21, 100 00 Praha 10, případně u místopředsedy SČDO pana Zdeňka Fürsta, Kulturní dům Čelákovice, tel. 0202/891172. Také lze získat příslušné informace na oblastních výborech SČDO.

Kontaktní adresa na DILIA: Krátkého 1, Praha 9, telefon 02/826841 až 48, sekretariát ředitele pí Mošovaská, ředitel Mgr. Ladislav Simon.

Pro informaci uvádím údaje z formuláře B, které charakterizují rozsah udělených práv (často zapomínáme na všechny autory!)

Název souboru, charakter činnosti souboru, odpovědný zástupce, adresa a telefonní kontakt. Předpokládané či realizované datum uvedení a místo prezentace díla. Pro svolení k užití díla (od data realizace) je třeba uvést druh a název díla, autora, překladatele, upravovatele, skladatele.

Problematika autorských práv se nám může z prvého pohledu jevit jako pěkná byrokracie, ale chceme-li patřit do společnosti slušných lidí, je třeba si uvědomit, že vedle hmotného vlastnictví existuje něco jako duševní tvůrčí potenciál, či patent na rozum. A ten někdy je hodnotnější než hmotné statky. Byť jsme divadelníci z ochoty, či libosti, měli bychom toto ctít!

Dušan Zakopal

SLIVOVICE BYLA VYPITA NEJDŘÍVE

K divadelnímu zákulisí v Národním domě patří tradičně občerstvovací stanice. I letos je umístěna vedle malého sálu, ve kterém porota pořádá rozborové semináře. Tentokráte chodí žízniví a jídla lační nakupovat do pohostinského zařízení, které má název U lačné útroby.

„Autorem pojmenování je ředitel Městského kulturního střediska Marek Buš, realizoval ho pan Benda, výtvarník Městského kulturního střediska", informuje pan Bohumil Budín, jeden z trojice občerstvení připravující i servírující. Na čepici má ale jiný, i když stejným písmenem začínají nápis Bujón. „Nabízíme zákazníkům pivovarský guláš, párky, boršč, topinky, utopence a jihočeské šmytce, na které se zákazníci nejvíce ptají, protože je neznají. Je to zvláštní pomazánka ze sýru Niva, tvarohu, chili, z pomazánkového másla, která se zdobí feferony a podává se v masných krámech v jižních Čechách."

A co jde nejvíce na odbyt? - „Z jídel pivovarský guláš". A z pití? - „První byla vypita domácí slivovice, největší oblibě se těší fernet, ale také pivo. Sortiment doplňuje samozřejmě rum a víno."

Při obsluze i na fotografii jste tři. - „Je to vlastně rodinný podnik. Já, můj bratr a jeho budoucí manželka." Takže už jenom na závěr: bratry Budínovi doplňuje partnerka Jana Kůlová. Při zájmu zákazníků jim nezbyla chvíle na shlédnutí ani jednoho představení. Otevírací doba od osmé hodiny ranní do druhé hodiny po půlnoci bude v poslední dva dny zřejmě ještě prodloužena.

(mz)

DNES - Sobota 23. května 1998

10.00 hod. Divadlo AHA! Lysá n. L.
Harold Pinter
NAROZENINY
Velký sál ND

14.00 hod. **Rozborový seminář**
Malý sál ND

15.30 hod. Divadlo Jesličky ZUŠ Na Střezině Hradec Králové
A. T. Averčenko
BEREGOV
Velký sál ND

17.30 hod. **Přijetí souborů**
Malovaný dům

19.30 hod. Divadlo hudby Nymburk
Jan Řehounek
USEKNUTÉ UCHO
Velký sál ND

21.30 hod. **Rozborový seminář**
Malý sál ND

ZÍTRA - neděle 24. 5. 1998

10.00 hod. Divadlo Jesličky ZUŠ Na Střezině Hradec Králové
Viktor Dyk
MILÁ SEDMI LOUPEŽNÍKŮ
Host přehlídky

Po skončení představení Divadla Jesličky ZUŠ Na Střezině.
Závěr přehlídky a setkání účastníků Divadelní Třebíče.

Zpravodaj VII. národní přehlídky amatérského divadla
- Divadelní Třebíč 1998
Vydává Městské kulturní středisko Třebíč
Sazba Akcent s.r.o., Kostnická 6 Třebíč
Náklad 200 výtisků